Pod křídly ptáků se žraločími ploutvemi

Na ploše pod terminálem se míjely stroje. Roztahovaly ruce ve zvláštních gestech, měly němé výrazy, vypadaly prázdně. Jako žraločí ploutve česaly jejich ocasy vlastní odlesky ve sklech všude kolem. Podmračená obloha jako synonymum ležaté osmičky a všichni ti vrčící ptáci sestupovali z ní. A daleko odsud končila ta bezbarvá hmota v obklopení dalšími domy. Domy, kde parkují letadla.

Viděl jsem lidi, jak se míhají proti tmavému asfaltu dole pode mnou. Auta, jak projíždějí kolem těch nebeských plavců. Zdálo se mi, že všechno kolem ztichlo. Na krátkou chvíli jsem spatřil odraz svého obličeje. Raději jsem se nedíval. Moje oči hypnotizovaly barevné znaky na bocích těch němých stvoření.

Neuvědomoval jsem si je, ale byly tam. Zvuky cvakajících koleček kufrů, hlasy šeptajících tuláků. Kam asi míří? Byli cizí. Naši už dávno nikam necestovali. Letiště muselo za tu dobu potemnět jako obloha, jako mysl. Zhasínala se světla tam, kudy už nikdo nechodil. Nebylo, kdo by chodil. Ale nikdo se neptal, nikdo se nezajímal. Jen já.

Sklonil jsem hlavu a pohled na podlahu mě vracel k životu. Nechtěl jsem však o něm nic vědět. Ne teď. A z rozlitého mléka vynořil se další plavec a světla zvolna dosedala na runway. A vy jste vzhlíželi jako všichni ostatní a přemýšleli, zda plachtí pro vás. Nějaký z nich určitě. Nebude to trvat dlouho. V kapse dlouhého kabátu jsem nahmatal palubní lístek a ruka mi opět klesla podél boku.

Jeden ze strojů se pohnul. Zvolna brázdil po své neviditelné cestě ze dvora pryč. Lopatky turbíny se zhluboka nadechovaly, křičely. Ten podivný pohyb, jakým lehce mizel z dohledu a o pár minut později se magicky zvedl ze země, jako by nic nevážil. Letěl vstříc světům, o kterých jsem neměl ani tušení. Možná, že jsem doposud nikdy neletěl, ale v té chvíli jsem si nemohl vzpomenout. Možná, že ano.

Teď už bylo ale těžké někam letět. Nad hlavou se mi prohnal jekot motoru a jediné, na co jsem si mohl v tu chvíli vzpomenout, byly dny leteckým modelářů. To nám ještě zbylo. Sny. I v těžkých chvílích jsme si hráli. Vraceli se tam, kde jsme necítili bolest. A pak jsme se probírali do setmělých rán, do města pohlceného v kouři. Sny byly jen sny, ale udržovaly jiskry. Poslední plameny, které ještě plály. Jenže pak mi došlo, že z nich necítím ani trochu tepla.

Měl jsem pár známých. Dalo to práci a všichni jsme trochu riskovali, já nejvíc. Dostat se letenkám, bylo dnes téměř nemožné. Kontrolovali všechno. Slyšel jsem zvěsti, že budou pomalu zabírat cestovní pasy. Ale když vám vezmou doklady, mohou vám vzít vás samé. Nikdy jsem neopatroval občanský průkaz jako teď. Nikdy jsme ho nepotřebovali a najednou jste věděli, že jakmile nebude ve vaší moci, jste jako mrtví. Nejste občan. Jen člověk se jménem, které vám nikdo nemusí věřit. Co když s tím začnou?

Věděl jsem o pnutí na kraji. Když jste chtěli peníze na vzdělání, umění, vědu rázem byl problém. Většina toho šla na propagandu. A ta měla zaplatit všechno. Měla zaplatit vědomosti, měla vám zaplatit snad i stravu. Budeme žít z myšlenek. Budeme ještě pokročilejší, než kdy kdo doufal. A někdo věřil. Já věřil lecčemu, ale ne lžím.

Mluvili jsme o tom s Ivetou. Někdy jsem z ní cítil nejistotu v odpovědích a jímal mě strach. Snad ne i ona? Snad mne její nejistota ale ještě chránila. Snad to bylo právě to, proč když se občas někdo zastavil u našich dveří, tak zase odešel. Byla jako zvíře. Zdála se němou naivní tváří s dítětem v náručí a oni jí věřili. A snad už i opravdu mohli. Byla to možná jediná věc, která mi ulehčila odchod. Že jsem ji viděl padat do propasti, aniž by si to ona sama uvědomovala. Někam do řady mezi ně.

Odešel jsem tiše, neslyšně jednoho rána s lístkem v ruce a telefon nechal doma. Měl jsem jen vypsaná čísla na kusu papíru. Nikdo mě nenajde. Poslouchal jsem historky z podsvětí, z míst, kde se šeptá o tom, že lidé mizí. Že si pro vás přijdou. Ze strachu. Bojí se jako kočky, proti kterým stojíte se zápalkami. Najdou vás všude. Nechají vás zmizet. Jen ze strachu. Když se zvíře bojí, je nejnebezpečnější. Snažil jsem se ty povídačky neslyšet, ale nedokázal jsem to. Budil jsem se uprostřed noci a pak se ptal, při pohledu na světla v ulicích, co je na tom špatného? Vždycky jsem se snažil být dobrým občanem, ale najednou se zdálo, že jsem přesný opak. Ale auta jen dál projížděla ulicí, žena spala a hlas v hlavě mlčel.

Kdykoli jsem zapínal večerní zprávy, trochu se mi klepala ruka. Všiml jsem si toho teprve nedávno. Šli po té cestičce pomalu, ale jistě. Vyšlapávali si ji před sebou a každý večer byli blíž tomu, co chtěli. Ale jak? Bylo snad lepší se na to neptat. A celý svět se tvářil, jako by se nic nedělo. To mě rozčilovalo, pálilo do morku kostí. Čím déle to trvalo, tím více ztráceli lidé zrak a pak i všechno ostatní.

Znal jsem jednoho muže a ten přišel nejprve o psa. Pak o většinu majetku. Nakonec jsem zjistil, že on sám, už není tam, kde vždycky byl. Byl to můj strýc a někam odešel. Poslední, co mi řekl, bylo: „Radši už běž.“ Už asi rok jsme ho neviděli a nic o něm nevíme. Někdo si myslí, že odešel někam na jih, protože tam provdal jednu z dcer. Někdo tomu nevěří. Možná čeká na příležitost, aby nám mohl dát vědět. Ostatně nebýval příliš výřečný. Ale nikdy nemlčel, a proto měl problémy.

Byl to otevřený člověk a ani já nedokázal být jiný. Když víte, co je pravda, těžko můžete žít ve lži. Snažil jsem se jim to vysvětlit, ale pak jsem pochopil, že oni to nechtějí slyšet. Nejspíš to sami až příliš dobře ví. Dřív jsem byl jako oni a věřil v lepší zítřky. Věřil jsem, že společně je přineseme. Ale pak mi došlo, o co jim jde. Že to nejsou chyby, co se děje, ale nové cíle. Měli je už dřív, ale nám o nich nikdy neřekli. Ze začátku se vše jevilo a vlastně i bylo něčím, co přineslo vzduch do plic, řád do chaosu. Ale dnes jediný vzduch, který rád cítím, vězí v lopatkách turbín spalovacích motorů.

Něco se pokazilo. Lidé ostatně jsou pokažení. Někteří mají vady jako stroje tam dole. Nikdo je neopraví, protože máme málo dobrých mechaniků. Nejsou na to ani součástky. Jenže tihle lidé nějak vklouzli do kurníku plného spících slepic. A jednu po druhé začali trávit.

Otřásl jsem se a otočil. Stál jsem tam jako socha a odmítal přijmout svůj vlastní odraz. Byl zničený, víčka napůl žerdi a předčasné vrásky spolu se spadlými koutky. Připadal jsem si sám, i když jsem věděl, kolik toho nechávám za sebou. Tolik tváří, které jsem znal. Kdy se dostaví ten pocit, že bez nich nemůžu být? Jsem víc než vlastizrádce. Zradil jsem mnohem větší věci. Vlast už ostatně ani neexistovala. Proč bych tedy měl mít špatný pocit, že ji opouštím?

Už se nedalo jít dál, nebylo kam. Všechno se řítilo do zkázy jako vlak, který najel na špatnou kolej a někde v dáli chybí pražce. Nedalo se bránit, utíkalo se těžko. V posledním záchvěvu někteří překročili hranici a už se neohlíželi. Pokud to někdo udělal, byl prokletý. A kdo se vrátil, musel odevzdat duši nebo život.

Dýchal mi na záda strach, ale já věděl, že když se začneš toho psa bát, zakousne se ti do masa. Snažil jsem se uklidnit. Světla blikala, ozval se hlas. Došlo mi, že brána je otevřená, a tak jsem popadl kufr a vydal se jejím směrem. Svět se točil, jako když jsem seděl na řetízkovém kolotoči kdysi dávno na vsi. Co jsem tu všechno nechával? Co vlastně? V odrazech skel viděl jsem obrazy, které se zadrhávaly v mlhovině času. A za nimi putovali nebeští plavci.

Sbohem. Poslední pohled věnovaný jednomu ze světů. Neopakovatelnému světu, který se měnil v noční můru, ze které se budíte zpocení, abyste zjistili, že to nebyl jen pouhý sen. Mraky, které byly předzvěstí šedi, jež padala na barvy řetízkového kolotoče v mé hlavě. Odvrátil jsem pohled od oken a někdo mě chytil za loket.

„Půjdete s námi."

Hrklo ve mně, a když jsem viděl nehybné tváře kolem mě, těžce jsem polknul a pomalu se otočil.

Vedli mě pryč. Nevěděl jsem kam. Řetízkový kolotoč se dávno zastavil, ale horská dráha se teprve měla rozjet. Kam? Se sevřeným žaludkem jsem se dál na nic neptal. Nikoho. Táhli mě za ruku a já slyšel hlas zvoucí k nástupu. Zadíval jsem se alespoň na lidi kolem, ale nikdo si nás nevšímal. Světla se rozpíjela do beztvarých fleků a má mysl si přála opustit tělo. Zbylo mi jen sbohem. Dal jsem ho všem. Jen ne sobě.